

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8812 van 14 maart 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 19 december 2007 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 21 november 2005.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LOOS, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Turkse nationaliteit en huwde op 15 juli 2003 met F.K., van Belgische nationaliteit

Op 28 juni 2005 deed verzoeker een aanvraag tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 15 juli 2005 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om de beslissing over de vestiging voorlopig uit te stellen, door de nood aan een bijkomend onderzoek.

Op 21 november 2005 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot vestiging te weigeren. Dit is de bestreden beslissing en deze werd als volgt gemotiveerd.

“Motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het relatieverlag dd. 05/10/2005 van de politie van Gent en het schrijven van de Procureur des Konings van Gent dd. 11/07/2005 blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

Artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998”

Verzoeker diende op 28 november 2005 een verzoek tot herziening in. Volgens artikel 230 van de wet van 15 september 2006 werd verzoekers verzoek tot herziening door hem omgezet in onderhavig beroep tot nietigverklaring.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan een ernstig middel. De verweerder stelt verder dat verzoeker bovendien niet op basis van concrete gegevens aantoont dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2. Wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing enkel verwijst naar het relatieverlag van de politie van Gent en het schrijven van de procureur des Konings, zonder de inhoud van deze documenten weer te geven. Verzoeker meent niet afdoende in kennis te zijn gesteld van de redenen, die ten grondslag liggen aan de bestreden

beslissing. Verder merkt verzoeker op dat er op 6 december 2007 een fax werd verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken om inzage te krijgen in het dossier teneinde het verzoekschrift voor de Raad voor te bereiden waarop geen reactie kwam.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat een gezamenlijke vestiging vereist dat er een gezinscel bestaat waarbij er een relatie is tussen de echtgenoten terwijl in casu niet aan deze vereiste voldaan is. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt verder geen controle in van de inhoud en de juistheid van de aangehaalde motieven (R.v.St., nr. 44.948, 18 november 1993).

Verzoeker merkt op dat de inhoud van het relatieverlag van de politie te Gent en van het schrijven van de procureur des Konings in de bestreden beslissing niet werd weergegeven. Verzoeker eist dus van verweerder dat hij meer bijzonderheden verschaft omtrent de motieven van de motieven van zijn beslissing. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St., nr. 70.132, 9 december 1997; R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003; R.v.St., nr. 157.584, 14 april 2006).

Betreffende het niet reageren op een vraag tot inzage van het dossier op de kantoren van de verwerende partij merkt de Raad op dat de inhoud van dit faxbericht enkel het verzoek bevat dringend de mogelijkheid te verlenen het dossier in te zien. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich ook daadwerkelijk heeft aangemeld op voormelde kantoren en dat haar het inzagerecht werd geweigerd. Bovendien heeft verzoekende partij bij de Raad geen gebruik gemaakt van haar inzagerecht, voorzien bij artikel 39/61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waardoor vooralsnog nieuwe middelen hadden kunnen worden toegevoegd indien op afdoende wijze werd aangetoond dat het voorafgaand inzagerecht bij de Dienst Vreemdelingenzaken was miskend. Derhalve kan niet tot een schending van de rechten van verdediging worden besloten.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de zorgvuldigheidsplicht is miskend en stelt dat verweerder zich enkel baseert op de samenwoningcontrole van de politie, waarbij volgens verzoeker zijn echtgenote ook nog is toegekomen, na haar werk. Volgens verzoeker kan niet ontkend worden dat de samenwoning werd vastgesteld. Verzoeker meent dat de voorwaarde voor gezinshereniging overeenkomstig artikel 40 van de Vreemdelingenwet met name het zich gemeenschappelijk vestigen is vervuld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat uit het politieverlag blijkt dat de politie zich, zowel in de voormiddag als 's avonds, vier keer ter plaatse begaf voor een samenwoningcontrole. Dat de echtgenote van verzoeker niet aanwezig was en dat verzoeker weinig persoonlijke zaken weet van zijn echtgenote. Verder blijkt uit het schrijven van de procureur des Konings dat er elementen aanwezig zijn, die wijzen op een mogelijks voorgenomen schijnhuwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote. Bij dit schrijven werd een PV gevoegd waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote zeker niet op het opgegeven adres woont, dat verzoeker zelf er met grote zekerheid evenmin woonachtig is en dat de ten huize aangetroffen personen, zijnde verzoekers echtgenote en verzoekers schoonvader, zich flagrant tegenspreken over de bezitter van de in het huis aangetroffen kledij, hetzij behorend aan de verzoeker, hetzij aan de schoonvader. Gezien deze feiten is de bestreden beslissing niet onredelijk en is verweerder niet onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing.

Wat betreft artikel 40 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat op 28 juni 2005 een aanvraag tot vestiging werd ingediend in toepassing van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet. Uit rechtspraak van de Raad van State (R.v.St., nr. 53.030, 24 april 1995), aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat om te voldoen aan de voorwaarde van vestiging er minstens een 'gezinscel' moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap). Uit het politieverlag en de PV bijgevoegd bij het schrijven van de procureur des Konings blijkt duidelijk dat een dergelijke levensgemeenschap of gezinscel niet aanwezig is. Derhalve werd terecht geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, inzonderheid de artikelen 42 en 43.

De Raad merkt op dat artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet aan het bestuur slechts toelaat een vestigingsrecht te erkennen in hoofde van de buitenlandse echtgenoot van een Belgische vrouw, indien deze vreemdeling zich vestigt met zijn Belgische echtgenote. De door de wetgever gestelde voorwaarde van een gezamenlijke vestiging vereist dat het bestuur een feitelijke situatie onderzoekt, zonder hierbij rekening te moeten houden met de beweerde goede intenties van een der partners. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat een gezamenlijke vestiging niet werd vastgesteld, zodat niet kan worden besloten dat het bestuur de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet incorrect heeft toegepast. Aangezien verzoeker geen E-G.-vreemdeling is en gelet op het feit dat hij zich niet vestigt met zijn echtgenote, conform artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet, ook niet kan beschouwd worden als gelijkgesteld met een E.G.-vreemdeling, kan hij zich niet nuttig beroepen op de bepalingen van artikel 42 en 43 van de Vreemdelingenwet die slechts gelden voor E.G.-vreemdelingen en gelijkgestelden. Verzoeker verwijst foutief naar artikel 40 vierde lid (de Raad meent dat hier enkel § 4 kan worden bedoeld) van de Vreemdelingenwet om zich te beroepen op zijn status van gelijkgestelde met een E.G.-vreemdeling vermits deze bepaling

het enkel heeft over het vervoegen van een E.G.-vreemdeling door een onderdaan van een niet-EU-land.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 6 van het E.V.R.M. omdat de behandeling van het verzoek tot herziening overeenkomstig het oud artikel 64 van de Vreemdelingenwet met de daaropvolgende omzetting naar een procedure voor de Raad onredelijk lang heeft geduurd.

De Raad wijst er op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr.92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Artikel 6 E.V.R.M. is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van voornoemd artikel valt (R.v.St., nr. 102.201, 20 december 2001; R.v.St., nr. 139.095, 12 januari 2005).

3.5. Verzoeker betoogt dat aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de procedures tot nietigverklaring de feiten en de omstandigheden die de bestreden beslissing rechtvaardigen niet kan onderzoeken, de bestreden beslissing niet ten volle kan getoetst worden waardoor er een schending is van artikel 31 3° van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en vraagt de Raad hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Artikel 3.1 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van deze richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad stelt vast dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij zijn vestigingsaanvraag heeft ingediend, burger is van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, vraagt immers de vestiging in België in functie van een Belgische onderdaan en is daarenboven om voormelde reden geen gelijkgestelde met een E.G.-vreemdeling. Het grensoverschrijdende aspect, dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu. Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze Richtlijn en is er geen aanleiding tot het stellen van bedoelde prejudiciële vraag.

Bovendien is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

3.6. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.